

Tine je bil ves srečen in blažen. Nebo se mu je zdelo še lepše in jasnejše, in kamor je pogledal, povsod se mu je zdelo, da so ljudje veseli in zadovoljni. Pomarančo je držal v roki ter jo pritiskal k sebi. Ne dal bi je nikomur niti za ves svet ne.

Tedaj pa je prišel po poti človek, ki se je opiral na dvoje palic; zakaj obe nogi sta mu bili mrtvi. In njegov obraz je bil bled in žalosten.

Tine ni vedel, kaj bi storil. V srcu ga je zabolelo in solze so mu stopile v oči. Iztegnil je roko in zaklical:

„Mož, náte pomarančo!“

In siromakov obraz se je v tistem trenutku razjasnil in nasmehljaj se je Tinetu:

„Ti si dober dečko; Bog ti plačaj!“ —

In Tine je hitel domov. Zdelo se mu je, da je še veliko bolj bogat kakor prej, da sije solnce še veliko svetleje in da je nebo še veliko jasnejše. Ko je prišel domov, so ga prašali mama:

„Tine, kam si del tistih osem vinarjev?“

In Tine je povedal, kakó je storil. Mama so ga pobožali po obrazu in nasmehljali so se:

„Ti si dober dečko. Le ostani priden, zakaj tvoj angel stoji pred Bogom in zapisuje tvoja dela.“

Tone Grivar.

Pastirjeva.

Pridi, pridi pomlad k nam,	Da bom gnal živinico
Pomlad zaželjena,	Na zeleno polje,
Rasti, rasti travica,	Da spet vriskal bom in pel,
Travica zelena,	Židane bom volje.

Pridi skoraj, pomlad, že
Z novim svežim cvetjem,
Mi te pa pozdravimo
S pókanjem in petjem.

Taras Vaziljev.

